

Bayer Zsolt: Magyarok karácsonya

2011 december 24. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Nagyon hideg van. Talán a csend jött most valahonnan messziről, ?si világból, ? hozta batyujában ezt a fagyott id?t. Meg a zúzmarát. Ami rátelepedett a fákra. Csupa hófehér, fagyott szakáll... És a fehér ködöt.

Lopakodik az is, óvatosan, meg-megállva, mint aki rosszban sántikál. Talán az elballagó, göthös óév nyomában

jár, hogy megszúrja rossz dikiccsel, és ellopja ócska, foltos köpönyegét. Aztán ott marad az óév, valahol a hegyek között, messze innét, p?rén, lemeztelenítve, hogy majd rátaláljon egyszer valamiféle bolond vándor, és megrettenjen csúnya sebeit?l. Csak mi maradunk itt, hegyeken innen, ezen a tájon. Ismer?s, jégszakállas, öreg világban. Ez a miénk. S a nagy hideg. Mintha a szívünkbe?l jönne... Fehér, itt-ott áttetsz?, üveg és kristály a táj. Ha elhajítana valaki egy követ, millió sziporkázó darabra törne az egész látóhatár s benne a mi kis mindenségünk. S felriadna a csengésre minden halott, felriadna a messzire ballagott óév, és visszafordulna útján talán még az id? is, bár az is lehet, hogy ? itt ballag, körbe-körbe, hegyeken innen, minálunk. S ha így van, jól van így...

Úgy sincs másunk – hát lehessünk a ballagó id?, régi id? ?riz?i. Úgy sincs sokkal több ?rizni való, még messze innét, hegyeken túl sem. Hát ?rizzük. Pedig nincs jó lelke a ballagó id?nek. Már nincs. Még halott testvérét, a messzi hegyekben hever? óévet is cserbenhagyta. Cserbenhagyja, magára hagyja mindig, mintha kellemetlen, hangoskodó, mosdatlan rokon lenne. Hátha talán az is. És akkor ez is jól van így...

És nagy szerencse, hogy senki sem hajigál köveket most, a fagyott téli világban, és nem törik darabokra minden. Mert olyan táj ez a miénk, hogy csak mi tudjuk összetörni, túl nagy zajjal. Aztán áhítjuk a csöndet. Elkáromkodik magát egy varjú. Csúnyákat beszél, de az is csak beépül csöndünk falába, mint az ?zek nagyon puha orrának szimatoló suttogása. S ehhez képest minden egyéb csak úgy melleleg történik. Mifelénk az új esztend? a legeslegjobban az óesztend?höz hasonlatos, csak még éppen nem hever élettelenül a messzi hegyekben. Bár heverhetne is. Abból sem lenne nagy csoda, ha mindjárt jövetele napján odaheverne. Egyforma évek járnak errefelé. Néha jobbak, olykor még boldogabbak is, de végül egyformák. Vagy csak nem tudjuk megkülönböztetni ?ket. De valahonnét máshonnan érkezett most a csend, ?si világból. Hátha összébb húzódunk, s talán belefeledkezünk egymás arcába végre. Mert olyan kicsike lett a világ, hogy még kisebbre kell húzni magunkat, ha nem akarunk kilógni bel?le. Meg aztán ebben a kicsike világban egyre nagyobbak képzele magát az ember, s így egyre inkább szertelen. De rigó még látható. És cinke. Ahol áttetszik a fagyott kristályvilág, ott. És remélhet?, hogy cinkéink túlélnek bennünket valahogyan, mert ha igen, akkor marad remény.

Egyszer majd egy ember nélküli világba hozza el a messzir?l érkez? csend a fagyot és a reményt. És gy?lni fognak akkor is a halott óesztend?k tetemei a távoli hegyekben, csak végképp nem lesz senki, aki számon tartsa ?ket.

Hacsak a ballagó id? nem. Persze nagy kérdés, van-e id? nélkülünk, s ha igen, hát ballag-e. De azért jó volna, ha számon tartaná valaki majd akkor is a karácsonyokat s az új esztend?ket – csak a rend kedvéért...

Talán majd az Isten.

Igen... Nagyokat fog sétálni az Isten az ember nélküli világban. Nagyon nagy hideg lesz akkor, még ennél is hidegebb, és igazi, t?rölmetszett csönd. Éppen, mint a teremtés hajnalán. Igen, az ember nélküli világ csöndje olyan lesz, mint a teremtés hajnala. Igazi. Mély és bánattalan. Meg aztán az sem biztos ám, hogy ez nem a hetedik nap éjszakája. Ez, ami most van... Megteremtette az Isten hat nap alatt a világot, s a hetediken megpihent. tett-vett a hetedik napon. Összesepregette a mennyország lépcs?it, azt még a hetedik nap hajnalán. Korán kel az Isten, amióta megöregedett. Szóval sepregetett, aztán megmetszette a Paradicsom fáit. Mert azt még nagyon szeretett, metszegetni.

Meg a sz?l?ben babrálni.

Úgyhogy arra is szakított id?t a hetedik napon. Szép délel?tt volt. Kiment az Isten a ház mögé, a sz?l?be. Nincsen ám nagy sz?l?je ?neki. Háromszázhatvanöt t?ke az egész. Még az öregapjáról maradt rá. Abba meg bele sem mert gondolni, hogy mi van az egész nagy mindenséggel, ha ?neki is volt öregapja... Elég az hozzá, hogy hátraballagott a sz?l?be. Úgy ballagott éppen, ahogy az id? szokott. Megkapálgatta a t?kéket, csak szokásból, mert nem volt még gyom. Azt elfelejtett teremteni. Aztán kacsolt, aztán elfáradt, aztán leült. A vén diófa alá. A vén diófa volt legtávolabb a háztól, a sz?l? végében, az Isten által ismert világ legszélén. A vén diófa volt a világvége. Szokásuk ez a vén diófáknak, hogy rán?nek a világok végére... Ül az Isten a diófája alatt, és rápipál, és azon töpreng, vajon Istennek tetsz?-e, amit hat nap alatt megteremtett. Bodor füst száll az égre Isten pipájából, mintha kicsike magyar falvak apró házaiból szállna. És mosolyog az Isten, kicsikét szemérmesen, hogy most végül is neki kell eldönteni, neki magának tetszik-e, amit teremtett. S rádöbben az Isten, hogy nincs nála magányosabb a világon.

S elment a nap valahogyan a szöszmötöléssel. Nézi az Isten a sötétet, és örül, hogy teremtett némi világosságot is. És elaludt most, mélyen. És álmodik. Furcsa, szomorú, nehéz álmokat. Bennünket álmodik az Isten.

És közeleg a nyolcadik nap hajnala, és akkor fel fog ébredni...

Bayer Zsolt - magyarhirlap.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
